

- 2) Czy art. 20 TFUE i art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie Niemcy nie przedłużyło stypendium studenckiego na kształcenie w placówce edukacyjnej położonej na obszarze krajów i terytoriów zamorskich (KTZ) (Curaçao), które przysługiwało zainteresowanej w związku z tym, że jej ojciec wykonywał w Niderlandach działalność zarobkową jako pracownik przygraniczny, z tego względu, że zainteresowana nie spełniła przesłanki obowiązującej wszystkich obywateli Unii, w tym również obywateli Niderlandów, wedle której powinna ona zamieszkiwać w Niderlandach przynajmniej trzy z sześciu lat poprzedzających zapisanie na studia?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 1 lipca 2013 r. — Ordre des architectes przeciwko État belge

(Sprawa C-365/13)

(2013/C 274/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordre des architectes

Strona pozwana: État belge.

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni art. 21 i 49 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (¹), które nakładają na każde państwo członkowskie obowiązek uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, na potrzeby podejmowania i prowadzenia działalności zawodowej, poprzez nadanie im takiej samej mocy na jego terytorium, jak dokumentom potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, które to państwo samo wydaje, należy dokonywać w taki sposób, że zakazują one, aby państwo, na potrzeby wpisu na listę członków izby architektów, wprowadziło względem osób legitymujących się dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji architekta określonym w art. 46 tej dyrektywy albo dokumentem określonym w jej art. 49 ust. 1, obowiązek spełnienia dodatkowego warunku odbycia praktyki zawodowej lub posiadania doświadczenia zawodowego równoważnego z tym, które jest wymagane od osób legitymujących się dyplomami architekta wydawanymi na jego terytorium, po uzyskaniu tych dyplomów?

(¹) Dz.U. L 255, s. 22

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 3 lipca 2013 r. — Harald Kolassa przeciwko Barclays Bank PLC

(Sprawa C-375/13)

(2013/C 274/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Harald Kolassa

Strona pozwana: Barclays Bank PLC

Pytania prejudycjalne

A. Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 (¹) (Bruksela I):

- 1) Czy zawarte w art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „[j]eżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby” należy interpretować w ten sposób, że

1.1. skarżący, który jako konsument nabył na rynku wtórnym dłużne papiery wartościowe na okaziciela, a obecnie podnosi roszczenia przeciwko emitentowi z tytułu odpowiedzialności za informacje zawarte w prospekcie emisyjnym, o naruszenie obowiązku informowania i kontroli oraz z tytułu warunków pożyczki, może powołać się na tę przesłankę uzasadniającą jurysdykcję, jeśli skarżący poprzez nabycie papieru wartościowego od osoby trzeciej wstąpił w sposób pośredni w stosunek umowny pomiędzy emitentem a pierwotnym pożyczkodawcą?

1.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.) skarżący może powołać się na jurysdykcję wynikającą z art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy osoba trzecia, od której konsument zakupił dłużne papiery wartościowe na okaziciela, nabyła je uprzednio w celu,

który może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, skarżący wstępuje zatem w stosunek umowny pożyczki w miejsce osoby niebędącej konsumentem?

1.3. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania 1.1. i 1.2.) skarżący konsument może powołać się na jurysdykcję w sprawach konsumenckich wynikającą z art. 15 rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy on sam nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz jest nim niebędąca konsumentem osoba trzecia, której skarżący zlecił nabycie papierów wartościowych, a która na podstawie umowy we własnym imieniu posiada powierzone jej przez skarżącego papiery wartościowe, a skarżącemu przysługuje jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie?

2) (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1) art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 uzasadnia także dla roszczeń deliktowych wynikających z nabycia pożyczki jurysdykcję dodatkową sądu, do którego wniesiono powództwo o roszczenia umowne wynikające z tego nabycia pożyczki?

B. Artykuł 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 (Bruksela I):

1) Czy zawarte w art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia wynikające z umowy” należy interpretować w ten sposób, że

1.1. skarżący, który jako konsument nabył na rynku wtórnym dłużne papiery wartościowe od okaziciela, a obecnie podnosi roszczenia przeciwko emitentowi z tytułu odpowiedzialności za informacje zawarte w prospekcie emisyjnym, o naruszenie obowiązku informowania i kontroli oraz z tytułu warunków pożyczki, może powołać się na tę przesłankę uzasadniającą jurysdykcję, jeśli skarżący poprzez nabycie papierów wartościowych od osoby trzeciej wstąpił w sposób pośredni w stosunek umowny pomiędzy emitentem a pierwotnym pożyczkodawcą?

1.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.) skarżący może powołać się na jurysdykcję wynikającą z art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 także wówczas, gdy on sam nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz jest nim niebędąca konsumentem osoba trzecia, której skarżący zlecił nabycie papierów wartościowych, a która na podstawie umowy powiernictwa we własnym imieniu posiada powierzone jej przez skarżącego papiery wartościowe, a skarżącemu przysługuje jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie?

2) (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1) art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr

44/2001 uzasadnia także dla roszczeń deliktowych wynikających z nabycia pożyczki jurysdykcję dodatkową sądu, do którego wniesiono powództwo o roszczenia umowne wynikające z tego nabycia pożyczki?

C. Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 (Bruksela I):

1) Czy wynikające z prawa rynków finansowych roszczenia odszkodowawcze w związku z informacjami zawartymi w prospekcie emisyjnym i roszczenia z tytułu naruszenia obowiązków ochrony i informowania w związku z emisją dłużnych papierów wartościowych są roszczeniami wynikającymi z czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego w rozumieniu art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001?

1.1. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.) Czy dotyczy to również sytuacji, w której osoba, która sama nie jest posiadaczem dłużnych papierów wartościowych, lecz przysługuje jej jedynie wynikające z prawa zobowiązań roszczenie o ich wydanie wobec posiadacza, któremu te papiery wartościowe powierzyła, podnosi te roszczenia wobec emitenta?

2) Czy zawarte w art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 sformułowanie „miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę” należy interpretować w ten sposób, że w przypadku nabycia papierów wartościowych na podstawie umyślnych błędnych informacji podanych przez zarząd,

2.1. za miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę należy uznać miejsce zamieszkania poszkodowanego, jako punkt centralny jego majątku?

2.2. (w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2.1.) Czy dotyczy to także sytuacji, w której zlecenie zakupu i przelew środków mogą zostać odwołane aż do chwili realizacji transakcji, a realizacja transakcji nastąpiła pewien czas po obciążeniu konta poszkodowanego w innym państwie członkowskim?

D. Badanie jurysdykcji, okoliczności o podwójnym znaczeniu

1) Czy sąd w ramach badania jurysdykcji zgodnie z art. 25 i nast. rozporządzenia nr 44/2001 zobowiązany jest przeprowadzić pełne postępowanie dowodowe w przedmiocie okoliczności, które mają znaczenie zarówno dla kwestii jurysdykcji, jak i dla istnienia podnoszonego roszczenia („okoliczności o podwójnym znaczeniu”), czy przy rozstrzygnięciu o jurysdykcji może przyjąć słuszność twierdzeń strony skarżącej?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s.1).